

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **I. S.**, zastoupeného Mgr. Jiřím Sitou, advokátem se sídlem v Praze 10, Starostrašnická 52, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2007, č. j. 28 Az 53/2006 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Jiřímu Sitovi, advokátovi se sídlem v Praze 10, Starostrašnická 52, **s e** odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. 9. 2006, č. j. OAM-956/VL-10-K04-2006. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona

č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Správní orgán se dle jeho názoru dopustil svévolné interpretace věty „bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje...“. Stěžovatel sám nepopírá, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jiné údaje o své totožnosti, avšak správní orgán ani krajský soud nevzal v potaz jeho tvrzení, že nepravdivé údaje uváděl z důvodu obavy o svou bezpečnost v případě, že se orgány v jeho vlasti dozvědí o podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Když správní orgán k tomuto tvrzení nepřihlédl, porušil dle stěžovatele povinnost danou mu zákonem, spočívající v tom, že při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Správní orgán ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti uvádí, že krajský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami, rozdílný názor stěžovatele na hodnocení jeho azylových důvodů není pro případnou změnu rozhodnutí významný, a dále namítá nepřijatelnost kasační stížnosti podle ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť tato svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní jako důvody uplatňuje skutečnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. poukazuje na nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], namítá vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, je s nimi v rozporu, resp. že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a rozsudek krajského soudu dle jeho názoru též trpí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsahově jsou v kasační stížnosti uvedeny námitky odpovídající důvodům dle písm. b) a d) citovaného ustanovení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž

také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V projednávané věci stěžovatel neuvedl žádný důvod, pro který by jeho kasační stížnost měla být zdejší soudem věcně projednána, tedy žádnou okolnost, pro kterou jím podaná kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Na druhou stranu pro danou skupinu skutkově obdobných případů není k dispozici ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou by bylo možno odkázat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 7 Azs 32/2007 – 80, „z ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyplývá, že k zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné může dojít pouze v případě, kdy žadatel o udělení azylu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství v probíhajícím řízení o udělení azylu. Toto ustanovení tak nelze aplikovat v situaci, kdy žadatel o udělení azylu sice uváděl nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství, ale stalo se tak v jiném správním řízení, které již bylo pravomocně skončeno“. Jelikož v daném případě stěžovatel uvedl nesprávné údaje o své totožnosti právě v tom správním řízení, ve kterém bylo rozhodováno o udělení mezinárodní ochrany na základě jeho žádosti, nelze citované rozhodnutí na projednávanou věc – z důvodu odlišného skutkového stavu obou věcí – použít. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal potřebu se vyjádřit k výkladu ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, především pak k neurčitému právnímu pojmu *vážný důvod*, dospěl k dílčímu právnímu závěru, že kasační stížnost stěžovatele je přijatelná.

Nejvyšší správní soud tak přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu věcně a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel bez vážného důvodu uvádí nesprávné údaje o své totožnosti nebo státním občanství nebo tyto údaje odmítá uvést*.

Jak je již výše uvedeno, stěžovatel v dané věci nepopírá, že v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nesprávné údaje o své totožnosti. Na rozdíl od správního orgánu a krajského soudu je však toho názoru, že k tomu měl vážný důvod, a proto jeho žádost neměla být odmítnuta jako zjevně nedůvodná podle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V kasační stížnosti tento důvod konkretizuje tak, že se obával o svou bezpečnost v případě, že by se orgány jeho státu dozvěděly o skutečnosti podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Stejně formuloval i svou námitku obsaženou v žalobě, kterou bylo zahájeno v této věci řízení před krajským soudem. Toto tvrzení však neodpovídá údajům, které stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení. Ve správním spisu správního orgánu (čl. 24, 25) je obsaženo čestné prohlášení ze dne 31. 8. 2006, v němž stěžovatel uvedl, že když přicestoval do České republiky, potkal v P. krajany, kteří mu poradili, aby si vymyslel jiné jméno, věk i skutkový příběh o odchodu ze své vlasti, jinak jej vyhostí. On zazmatkoval, lekl se a uvěřil jim. Toto své prohlášení potvrdil stěžovatel i při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany provedeném dne 19. 9. 2006.

Krajský soud ke stěžejní námitce stěžovatele uvedl, že by jím prezentovaný důvod uvedení jiné totožnosti mohl být chápán ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako „vážný“ důvod, pokud by se jednalo o žadatele ze státu skutečně po všech stránkách tak málo vyspělého, či tak výrazně rozdílné kultury či zvyklostí, že by se všemi těmito aspekty

významně odlišoval od zemí ekonomicky a vývojově vyspělejších. Pak by chaos a jeho obavy bylo lze připsat propastným rozdílům a nezvyklým poměrům, ve kterých se žadatel ocitl. Porovnáním těchto hypotetických okolností se skutečným stavem ve větších gruzínských městech, kde stěžovatel pobýval před svým odchodem z vlasti, však krajský soud dospěl k závěru, že v dané věci takový přístup není na místě. Stěžovatelův postoj vzhledem k výše uvedenému posoudil naopak jako ryze účelový, když stěžovatel se domníval, že jako nezletilá osoba bez doprovodu bude mít podstatně vyšší šanci na udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán dle názoru krajského soudu takovéto nečestné jednání vůči státu, kde se stěžovatel domáhá pomoci, zcela po právu posoudil a vydal negativní rozhodnutí o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Nejvyšší správní soud se s právním názorem krajského soudu ztotožňuje. Za zcela zásadní považuje skutečnost, že stěžovatel jako vážný důvod, pro který uváděl nesprávné údaje o své totožnosti, v žalobě a v kasační stížnosti popsal zcela jiné okolnosti než ve správním řízení vedeném správním orgánem. Z čestného prohlášení stěžovatele ani z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 9. 2006 nevyplývá, že by důvodem pro uvedení nesprávných údajů o totožnosti byla obava o bezpečnost v případě, že by se orgány domovského státu stěžovatele dozvěděly o jím podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel naopak několikrát zcela nerozporně a výslovně prohlásil, že nesprávné údaje poskytl na základě upozornění svých krajanů, že uvedením nepravdivých údajů získá výhodnější postavení při posuzování jeho žádosti o udělení azylu, případně tím zamezí okamžitému vrácení do země původu. Za této situace má i Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele obsažené v žalobě i v kasační stížnosti za zcela účelové.

Jak uvedl správní orgán ve svém vyjádření k žalobě stěžovatele, totožnost žadatele a jeho výpověď jsou stěžejní údaje pro řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je situace každého žadatele totiž zcela individuální a celé následné řízení se odvíjí především od jím poskytnutých údajů a tvrzených skutečností v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud stěžovatel poskytl nesprávné údaje o své totožnosti jen z toho důvodu, aby tím pro sebe získal neoprávněnou výhodu mající za následek vydání rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany, nelze takové jeho jednání podřadit pod tzv. vážné důvody ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodnými. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Správnímu orgánu, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení

vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, učinil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu